

 HARLEQUIN[®]

 JALOOLINE ROMAAN

*Skandaalne
neitsi*

Võimalus otsast alustada...

Louise Allen

Louise Allen
Scandal's Virgin
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Melanie Hilton
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M09299515
ISBN 978-9949-25-805-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Autori märkused

Mulle on alati meeldinud süžeed, kus räägitakse „salalapsest”, ja ma hakkasin mõtlema, mis oleks, kui laps oleks hoopis raamatu meeskangelasel ja kangelanna oleks see, kellel oleks saladus. Mis paneks lugupeetud diplomaati skandaalsel kombel kellegi teise armuvilja kasvatama ja milleks oleks üks naine valmis, et oma tütart temalt tagasi saada? Õppisin järk-järgult tundma leedi Laura Campioni, kes ei hooli oma õnnetus olekus sellest, et teda seltskonnas Skandaalseks Neitsiks nimetatakse. Mul läks pisut kauem aega, et avastada Avery – nägusa, intelligentse, vaevatud Wykehami krahvi – tegutsemise ajendeid peale selle, et kogu pettuse ja südamevalu põhjustaja, kuueaastane Alice, on ta kindlalt ümber oma väikese sõrme keeranud!

Loodan, et ka teil on nauditav neid kõiki tundma õppida ning avastada, kuidas Laural ja Averyl õnnestub lahti harutada aastatepikkune pettuste, kire ja umbusu sasi-pundar, segamata skandaali süütut Alice'it.

*Kõikidele minu sõpradele
Armastusromaanide ühingust.*

Esimene peatükk

1816. aasta aprill.

Westerwoodi mõisa park Hertfordshire'is.

*A*e paigal! Sõõrjas kujutis värises, sööstis üle laitmatult niidetud muru, äsja tärgranud taimedega lillepeenarde ja erksinise puuvillase kanga... Käes.

Vaataja käsi põrkus nii tugevasti vastu oksa, et kore puukoor tõmbas naha ta sõrmenukkidel marraskile. *Jaa*. Sügislehtede värvi läikivad juuksekiharad, pisike tahtejõuline lõug, tihedad kulmud silmade kohal, mis on kindlasti selged ja rohelised. *Imeilus. Ta on nii ilus.*

Ja siis tüdruk naeratas, pööras ringi ja pistis naerdes jooksu. Pikksilm kerkis jõnksatades kõrgemale ja sõõri ilmus mehe nägu. Sügislehtede värvi juuste, jonnaka lõua, kaarjate kulmude ja sensuaalse suuga, mis oli kaardunud rõõmsaks naeratuseks.

„Papa! Papa!” Lapse hääl kandus läbi liikumatu, sooja õhu. Mees kummardus, et teda sülle võtta ja hakkas maja poole minema, samal ajal kui tüdruk peitis oma näo tema kaela ja laia õla vahele ning rippus tema küljes nagu õnnelik

pärdik. Tema naer kandus kerge tuulega metsaserva poole.

Pikksilm kukkus tuhmi põntsatuslega kuldsetele mahalangenud kaselehtedele ning naine, kes oli seda käes hoidnud, libistas end mööda puutüve alla ja kössitas seal, vappudes nuuksetest, mida ta oli kuus pikka aastat alla surunud.

„Te siis nägite teda.”

„Kuidas te sellest aru saite?” Laura Campion lasi uksele enda taga pauguga kinni langeda.

„Vaadake, millises seisus te olete. Nutune. Te pole kunagi pisaraid tagasi hoida suutnud, mu lee... armuline preili.”

Nagu võiski arvata, oli Mab peenetundeline nagu telliskivi. Vitste kriipimine põrandal, kui toatüdruk õmblustarvete korvi eemale lükkas, tema kontsade vali klöbin kivipõrandal, keti kriuksumine, kui ta veekannu tule kohal liigutas, see kõik oli nagu keegi oleks küüntega üle tahvli tõmmanud. Aga need sõnad mõjusid rahustavamalt kui ülevoolav kaastunne. Mab tundis teda liigagi hästi.

„Jah, ma nägin teda. Ta on täiuslik.” Laura tõmbas tooli välja ja istus laua taha. Tema saabaste tallad olid paksult lehti ja pori täis, kui ta need jalast sikutas ja köögi uksematile viskas, ilma et oleks neile järele vaadanud. „Ta näeb täpselt Piersi moodi välja. Ta on *tema* moodi.”

„Te kordate ennast.” Mab tõstis teekannu kuuma vett ja loksutas seda.

„Ei, ma tahan öelda, et ta näeb välja nagu Wykehemi krahv, Piersi sugulane Avery.” Laura pigistas huuled kokku,

vaatas ringi selles vaid kaks päeva tema koduks olnud väikese maja köögis ning püüdis end piisavalt koguda, et juttu jätkata. „Ta kutsub meest *papaks*.“

„Jah, no selleks mees end nimetab.“ Mab Douglas pistis lusika teetopsi. „Mul pruukis vaid poes küsida, kes selles suures majas elab, ja kõik olid valmis lõugu lõksutama. Et kõrgeauline lord tuli siia alles kuu aega tagasi kusagilt välismaalt koos abieluväliselt sündinud lapsega ja abikaasata ning tal ei jätku isegi viisakust selle üle häbi tunda.“

„Kusagilt välismaalt!“ Laura sikutas oma kübarapaelu. Nendega saaks *kõrgeaulise lordi* hästi ära kägistada. „Ta varastas tüdruku Derbyshire’ist, aga ilmselt on see siinsete inimeste jaoks piisavalt kauge koht.“

„Sellest ei tea nad midagi, see juhtus kuus aastat tagasi ning ilmselt viis mees tüdruku kohe välismaale. Ta käis sellel Viinis toimunud kongressil ja aitas siis Madalmaades mingit poliitilist sekeldust lahendada, vähemalt nii räägitakse.“

„Pealegi on härra Piers surnud ja lord Wykeham on ikkagi perekonnapea. Külas räägitakse, et ta kulutab valduste peale raha.“ Keev vesi kallati teelehtedele. „Äkki ta arvab, et ta peab vastutama nii härra Piersi lapse kui ka endise kodu eest.“ Mab oli vihale ajavalt mõistliku jutuga, tuues esile ebameeldivamad tahud.

„See oleks ehk võimalik, kui lapsel poleks ema.“ Pael tuli Laura väänavate sõrmede vahel kübara küljest ära. „Aga on.“ *Mina*.

„Jah ja selles ongi konks.“ Mab valas kaks tassi teed ja tõi need lauda. „Jooge see nüüd ära.“ Ta istus, meeter viiskümmend pikk, ümar, keskealine, käsutav ja naiselik,

ning vangutas Laurat vaadates pead kui naine, kes oli tema eest hoolitsenud sellest ajast peale, kui too oli kümneaastane. „Ta teab, et teie olete lapse ema, aga arvab, et *teie* ei taha tüdrukut. Ta ei tea, et laps oli teie teada surnud. Küsimus on selles, mida te edasi teete nüüd, kui olete ta leidnud?”

„Lord Wykeham ei ole minuga kunagi kohtunud.” Nüüd, kui esialgne vapustav tunnetepuhang oli möödas, oli aega rahulikult mõelda. Laura silus peopesadega oma seeliku ilmetut kangast. Ta oli nii tüdinud mustast värvist, mida ta oli kandnud sellest ajast peale, kui tema vanemad olid viisteist kuud tagasi grippi surnud. Ta oli just kavatsenud leinamise lõpetada ja seltskonda naasta, aga see oli enne, kui pommuudis oli tema maailma raputanud. Nüüd pakkusid ranged rõivad täiuslikku katet.

„Tal pole põhjust kahtlustada, et ma pole see, kes ma väidan end olevat – lesknaine proua Caroline Jordan, kes on maale elama tulnud, et jõudu koguda ja vaimu puhata, enne kui taas seltskonna rüppe naasen.”

„Ja kuidas te kavatsete kohtuda aristokraadist poissmehega, kes elab pargi keskel suures majas?” Mab mõtles endiselt loogiliselt. Laura ei tahtnud loogikat. Ta ihkas imet või kui see ei olnud võimalik, nuuksuda ja lärmata ja... „Ja mida te peale hakkate, kui te tõesti majja pääsete? Varasate lapse ära?”

„Ma ei tea!” Laura pani silmad kinni ja hingas enda rahustamiseks sügavalt sisse. „Andke andeks, Mab, ma ei tahtnud teile nähvata. Kohe, kui ma need kirjad avastasin, teadsin vaid seda, et pean oma tütre leidma. Ma ei

tihanud rohkem midagi plaanida. Nüüd olen ta leidnud ja mul pole aimugi, mis edasi saab.”

„Lord pani talle nimeks Alice,” sõnas Mab ja asetas käe Laura omale. „Külas räägiti. Preili Alice Falconer. See oleks tema perekonnanimi olnud, kui te oleksite härra Piersiga abiellunud, eks?”

Pitsitava kurguga oli raske kõnelda ja meeltes valitseva segadusega oli keeruline sõnu leida. Kui need siiski suust välja tulid, näis, et neid ei saa miski peatada. „Ta on kuueaastane. Ma kuulsin vaid üks kord tema nuttu, enne kui ta ära viidi, ja siis öeldi mulle, et ta suri. Ma kuulsin teda täna ühte sõna lausumas ja teie ütlete nüüd mulle tema nime, mida te kuulsite võõrastelt. Ma peaksin väga õnnelik olema, sest ta on elus ja terve, aga samas on mul tunne, nagu oleksin ta uuesti kaotanud. Kuidas nad võisid seda teha?”

Kuidas võisid tema vanemad – lugupeetud lord ja leedi Hartland – talle öelda, et tema laps on surnud? Kuidas nad võisid salaja tema lapse – oma lapselapse – ära anda? Jah, inimesed, kelle nad olid välja valinud, Browne'id, olid auväärt renditalunikud krahvi kaugemates valdustes, aga ikkagi...

„Nad arvasid, et teevad seda teie heaks,” lohutas Mab. „Te olite vaid kaheksateistkümneaastane. Tänu sellele, mida nad tegid, saite teie kaks kuud hiljem seltskonnas debüüdi teha ja mitte keegi ei teadnud juhtunust.”

„Tõesti? Huvitav, mida ma oleksin pidanud ütleva nendele toredatele noormeestele, kes nende ootuste kohaselt mulle abieluettepaneku tegema pidid? *Väga kahju, mu lord, aga ma ei ole neitsi. Tegelikult olen suisa lapse*

sünnitanud. Oleksin seda varjata saanud – ilmselt on selleks olemas alatuud trikke, otse bordellist pärit –, aga kas nad lootsid, et leian täiesti süütu mehe, kes ei märka, et midagi on puudu?” Laura teadis, et tema jutt kõlab vihaselt ja kibestunult ning ei ole kena nii öelda. Aga tal oli ükskõik. See viha ja kibestumus olid aidanud tal üle elada viis hooaega kõige kurikuulsama debütandina Londoni seltskonnas.

Teda kutsuti Skandaalseks Neitsiks, mis oli nii irooniline, kui veel olla sai. Aga leedi Laura Champion, Hartlandi krahvi tütar, oli kuulu järgi kerglane, flirtiv ja pöörase käitumisega. Ja teda taga ajavate meeste tohutuks nõrdimuseks ning tema käitumist hukka mõistvate emandate meelehärmiks ei saanud keegi öelda, et ta oli astunud viimase saatusliku sammu häbisse sattumise poole.

Jah, ta jõi ballil terrassil šampanjat. Jah, ta lipsas põõsaste vahele ja lubas endale suudlusi ja kallistusi, mida ükski süütu ei tohiks endale lubada. Ning jah, ta kandis kleite, mis sobisid pigem noorele emandale, ratsutas hulljulgelt ning tantsis ühel õhtul neli korda ühe mehega, kui tahtis.

Igat teist naist oleks pärast viit hooaega kõrvale lükatud, abiellumiskõlbmatuks peetud ja haletsetud. *Aga...* Ükski härra ei saanud väita, et Laura oli talle andunud, vaatamata kihlvedudele igas St. Jamesi härrasmeesteklubis. Mitte kellelgi ei olnud õnnestunud teda tabada millelki enamalt kui rikka elumehe suudlemiselt roosipõõsaste taga. Ja mitte keegi ei saanud eitada, et ta oli ilus, hea huumorisoonega, ustav sõpradele ning ühe kõige rikkama ja mõjuvõimsama aadliku tütar...